

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-434)

Jan (1) / 2025

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....4
3. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 254)

யாமுந முத்திரை ததா சங்கநிதி முத்திரை

63. தக்ஷிணாத் யாமுநஸ்ய உக்தா முத்ரா பீஜஸ்ய வாஸவ
முத்ரா சங்கநிதே: ப்ரோக்தா வாமஹஸ்தாத் கநிஷ்டகா

குறிப்பு – இது யாமுந முத்திரை எனப்படும் சங்கநிதிக்கான முத்திரை ஆகும்.

பத்மநிதி முத்திரை

64-1. ததா பத்மநிதே: ஹஸ்தாத் தக்ஷிணாத் ஸா கநிஷ்டகா

குறிப்பு – இது பத்மநிதிக்கான முத்திரை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 399)

திருவாய்மொழி ஆறாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி

மின்னிடை மடவார் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - இவ்வாழ்வாராகிறார், ஸம்ஸார பயத்தாலும், பகவத் ப்ராவண்யத்தாலும், கைங்கர்ய ருசியாலும், வ்யதிரேகத்தில் தரியாமையாலும் பகவத் விஷயத்தில் கைவைத்தார் எல்லாருடைய படியும் உடையராயிருப்பர். “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்” என்கையாலே பத்தர்படி உண்டென்னவுமாயிருந்தது; “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை” என்று கொண்டு, அது பொருந்தாதபடி யிருக்கையாலே முமுக்ஷுக்கள்படியுமாயிருந்தது; “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்று கைங்கர்யத்தாலல்லது தேஹ யாத்ரை செல்லாமையாலே, முக்தர் படியுண்டென்னலாயிருந்தது; “நின்னலாலிலேன் காண்” என்று அதுதான் ஸத்தா ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே நித்யரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது; ப்ரணய ரோஷத்தாலே ஊடுகையாலே பிராட்டிமாரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது;

விளக்கம் - இவ்விதமாக பல தூதுகளை அவனுக்கு விடுத்து, தனது நிலையைக் குறித்து அவனுக்கு உணர்த்தியபோதிலும் அவன் வரவில்லை. அவன் வரும் வரை பொறுத்திருக்க இயலாமல், பிரிவாற்றாமை அதிகமாகி, ப்ரணயகோபம் மிகுந்து,

“அவன் வந்தாலும் அவனுடன் இனி நாம் சேரமாட்டோம்” என்று இவள் உள்ளாள். அப்போது அவன் வந்து தனது அழகு முதலானவற்றால் இவளுடன் உள்ள ஊடலைப் போக்கி, இவளுடன் சேர்ந்தான் என்று இனிக் கூறப்போகிறார். ஆனால் ப்ரணயகோபம் கொண்டு ஊடல் கொள்பவர்கள் பிராட்டிமார்கள் அல்லவோ? ஆழ்வாருக்கு இது உண்டாகுமோ என்பதற்கு “இவ்வாழ்வார்” என்று தொடங்கி கூறுகிறார். இந்த ஆழ்வார், ஸம்ஸார பயத்தாலும், பகவானிடம் கொண்ட அளவற்ற ஈடுபாட்டாலும், கைங்கர்யத்தில் உள்ள ருசியாலும், அவனைப் பிரிந்தால் தாங்க இயலாதபடி உள்ளதாலும், “முமுஷுக்கள், நித்யர், பிராட்டிமாள்” ஆகிய அனைவருடைய தன்மைகளையும் கொண்டவராகவே உள்ளார். இவர்களுடைய தன்மைகள் மட்டும் அல்லாமல், பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாவின் தன்மையும் இவருக்கு உண்டு என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். ஸம்ஸார பயம் தொடக்கமாக உள்ள தன்மைகள், முமுஷுக்களுக்கும் உள்ளது என்பதை இவர் தமது சொற்கள் மூலம் கூறுகிறார் என்பதை உணர்த்த, வ்யாக்யான கர்த்தா திருவுள்ளம் கொண்டார்; முதலில் ஸம்சாரியாக இருந்து, பகவானை அடைந்தவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயம் இருக்கும் என்பதை உணர்த்த, இவருக்கு அந்தப் பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாவின் தன்மையும் உள்ளதை, இவர் கூறிய பாசரம் மூலமே உணர்த்துகிறார்; திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்கு உடம்பும் - என்பதன் மூலம் இதனை உணர்த்துகிறார். முமுஷுக்களின் ஸம்ஸார பயம் இவருக்கும் உண்டு என்பதை திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்பதால் கூறுகிறார்; இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலை ஏற்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்து, அது பொருந்தாமல் உள்ள காரணத்தால், முமுஷுக்களின் தன்மை இவருக்கு உள்ளது. திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம் - என்பதன் மூலம், கைங்கர்யம் செய்யாமல் தனது வாழ்க்கை செல்லாது என்றுள்ளதால், முக்தர்களுடைய தன்மை உள்ளது என்கிறார். அவனை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தரிப்பது கடினம் என்பதால், நித்ய ஸூரிகளுடைய தன்மையும் உள்ளது என்பதை திருவாய்மொழி (2-3-7) - நின்னலாலிலேன் காண் - என்று கூறுகிறார். இந்த நிலையானது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அடிப்படையில் உள்ளதால், நித்யஸூரிகளுடன் ஒப்புமை கூறலாம்படி உள்ளது. ப்ரணய ரோஷம் காரணமாக அவனுடன் ஊடல் கொள்வதால், பிராட்டிமார்களுடனும் ஒப்புமை கூறலாம்படி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - “விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்சந:” என்று பெருமாளுடைய ஓரோ ஸ்வபாவங்களுக்கு ஸகல பதர்த்தங்களையு மொப்பாகச் சொல்லுமாபோலே, அல்லாதார்படி யடங்கலும் இவருடைய ஓரோ அவஸ்தைக் கொப்பாமத்தனை. இதுதான் “பால்யாத் ப்ரப்ருதி”யிறே இவர்க்கு; “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண்பு செய்வித்து” என்றும், “முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்” என்றும் சொல்லுகிற படியேயிறே இவர் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னும் இருக்கிறபடி.

விளக்கம் - ஆனால் ஒருவருக்கே இத்தனை தன்மைகள் ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பாலகாண்டம் (1-18) - விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்சந: - ஆற்றலில் விஷ்ணுவை ஒத்தவன், ப்ரியமாகக் காணப்படுவதில் சந்த்ரனை ஒத்தவன் - என்று இராமனுடைய ஒவ்வொரு இயல்புகளுக்கும், அனைத்து பொருள்களையும் ஒப்புமையாகக் கூறுவது போன்று, மற்ற அனைவருடைய விதங்கள் அனைத்தும், இவருடைய ஒவ்வொரு நிலைகளுக்கு ஒப்பாகவே உள்ளன. இதுவரை கூறப்பட்ட தன்மைகள் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் உள்ளது; அப்படி உள்ளபோது இவருக்குள்ள வேறுபாடு என்ன என்பதைக் கூறுகிறார்; இத்தகைய நிலைகள் இவருக்கு பாலகாண்டத்தில் - பால்யாத் ப்ரப்ருதி - லக்ஷ்மணன் தனது பால்ய பருவம் முதலாகவே இராமனிடம் அன்புடன் இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பால்யபருவம் தொடக்கமாக உள்ளது. இதற்குப் பல ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (2-3-3) - அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து - என்றும், திருவிருத்தம் (60) - முலையோ முழு முற்றும் போந்தில பெருமான் மலையோ திருவேங்கடம் என்று கற்கின்ற வாசகம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தகுந்த வயது வருவதற்கு முன்பாகவே இவருக்கு இந்த நிலைகள் ஏற்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - இனி, “ஏறாளுமிறையோ”னிலே அவன் வேண்டாத நானுமென்னு டைமையும் வேண்டா என்றார்; “மாசறு சோதி”யிலே எனக்குறுப்பல்லாத அவனும் அவன் விபூதியும் வேண்டா என்று அழிக்கப் பார்த்தார்; “பிறந்தவாற்றி”லே தரித்து நின்று குணாநுஸந்தாநம் பண்ணவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்று சரணம் புக்கார்; அப்பெரியவார்த்தியோடே கூடத் தூதுவிட்டார்; விட்ட ஆள்

சென்று அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கறிவிக்க, அவனும் இழவாளனாய் ஆனைக்கருள் செய்ய வந்து தோற்றினாற் போலே பதறி நடந்து வாராநிற்க, அவ்வளவு பற்றாமே கிடந்து துடித்தலமந்து, “இனி இவ்வளவில் நாம் செய்ய அடுப்பதென்?” என்று பார்த்து, “முடிந்து பிழைக்கைக்கு மேற்பட்ட பரிஹாரமில்லை” என்று பார்த்து அறுதியிட்டு முடியப் பார்க்கிறாள்.

விளக்கம் – இவர் பிராட்டிமார்கள் போன்று அவனுடன் ஊடல் கொள்வதற்கான தகுதியை முழுவதுமாகக் கொண்டவர் என்பதை நிலை நாட்டினார்; தொடர்ந்து, இடையே எழுந்த கேள்விகளுக்கும் பதில் கூறினார். அடுத்து, “ஏறாளும் இறையேன்” என்ற திருவாய்மொழி தொடக்கமாக பிரிவின் துயரம் உள்ளதால், ஊடல் கொள்கிறாள் என்பதாக, கடந்த திருவாய்மொழிக்கும் இதற்கும் உள்ள இணைப்பைக் கூறுகிறார். “ஏறாளும் இறையேன்” என்ற திருவாய்மொழியில், அவன் ஒதுக்கிய நானும் எனது உடைமைகளும் எனக்கு வேண்டாம் என்றார்; “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழியில், என்னால் சேர இயலாத அவனுடைய விபூதியும் வேண்டாம் என்று அழிக்க முயன்றார்; “பிறந்தவாறு” என்ற திருவாய்மொழியில், நான் உயிர் தரித்து நின்று, அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்குமாறு செய்தருள வேண்டும் என்றார். அத்தகைய பெரிய துன்பத்துடன் தூது விடுத்தார். பராங்குச நாயகியாக இவர் தூதாக விடுத்த அனைத்தும் அவனிடம் சென்று இவளுடைய நிலையை அறிவித்தன என்றும், இதனைக் கேட்டு அவன் “ஆகா! இவளை நாம் விட்டோமே” என்று எண்ணியவனாக, யானைக்கு அருள் செய்வதற்காக வந்து தோன்றியது போன்று பதறி வருவான் என்றும் எண்ணினாள். ஆனால் இவை நடைபெறவில்லை. இதனைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் துடித்தாள். “இனி இவன் விஷயத்தில் நாம் மேலும் முயல்வது ஏன்?”, என்று எண்ணினாள். “நாம் நம்மை முடித்துக் கொண்டு அதன் மூலம் கரை ஏறுவோம்” என்று தீர்மானித்து, முடியப் பார்க்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - அது இவள் ஸங்கல்பித்த போதாக முடியலாயிராதிநே; அங்ஙன் செய்யலாமன்று, இவள் “ஏறாளுமிறையே”னில் “வேண்டா” என்றபோதே போமிநே. இனி போகத்துக்கு அவன் வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன் வரவு வேண்டியிருந்தது. குணாநுஸந்தாநம் பண்ணி தரிக்கலாம்; அவன்

ஸந்நிதியில் அவனையொழிய அரை சூணம் முகம் மாறி இருக்குமதுக்கு மேற்பட முடிவு உண்டோ? அவன் பேர நின்று இத்தலையைப் பண்ணின மிறுக்கு அடங்கலும், அவன் ஸந்நிதியிலே தான் முடிந்து அவனையே நோவுபடுத்தப் பார்க்கிறாள்.

விளக்கம் - “முடிந்து விட எண்ணுவது என்பது ஏன்? முடிந்து விடலாம் அல்லவோ?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவ்விதம் முடிதல் என்பது, இவள் எண்ணினால் மட்டுமே போதாது அல்லவோ? அவ்விதம் செய்ய இயலாது. அவ்விதம் செய்யலாம் என்றால், “ஏறாளும் இறையோன்” என்ற திருவாய்மொழியில், “வேண்டா” என்னும்போதே முடிந்து போயிருக்கலாம் அல்லவோ? அவன் வந்த பின்னரே முடியவேண்டும் என்பதைக் கூறுகிறார்; இன்பமாக இருப்பதற்கும் அவன் வரவேண்டும் என்பதைப் போன்றே, முடிவதற்கும் அவன் வரவேண்டும் என்றுள்ளது. ஆனால், அவன் வருகை என்பது முடிவதற்கு வேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவனைப் பிரிந்து நிற்கும்போது அவனுடைய குணங்களை எண்ணியபடி பிழைக்கலாம்; ஆனால் அவன் அருகில் உள்ளபோது, அவனைத் தவிர நொடிப்பொழுதும் கூட அவன் முகம் காணாமல் இருத்தலைக் காட்டிலும் முடிவதற்கு வேறு ஏதேனும் அவசியமோ? இதுவரை தான் முடிந்து விட எண்ணுவதாகக் கூறினாள்; இனி, அவனையே முடித்து விட எண்ணுவதைக் கூறுகிறாள்; அவன் இங்கு வராமல் நின்று தன்னைச் செய்த இந்தத் துன்பம் முழுவதையும் அவனுக்கு அளிக்க எண்ணினாள்; ஆகவே, அவனிடம் தான் சென்று முடிந்து, அதன் மூலம் அவன் துன்பம் அடையும்படியாகச் செய்ய எண்ணுகிறாள் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - அவன் வரவிலே அல்பம் தாழ்க்க, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, “இனியிருந்து ஜீவிக்கும் ஜீவநம் வேண்டா” என்று முடியப் பார்க்கிறாளிறே பிரிவு பொறுக்கமாட்டாமை. “ப்ரணயாச்சாபி மாநாச்ச பரிசிசேஷப ராகவம்” என்கிறபடியே, அவரோடுண்டான சிரபரிசயத்தாலும் கலவியாலும், “என்னுடையவரன்றோ” என்கிற வேண்டப்பாட்டாலும், பெருமாளை மேலிட்டு வார்த்தை சொன்னாள்; என் சொன்னா ளென்னில், “கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மிதிலாதிப: ராமஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்” என்று; வாரீர், ஒருவனுக்கு ஆற்றாவொருத்தி உண்டோ? என்னையொருத்தியையும்

நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப் போகப் புகுகிறது! இது தன்னை எங்களய்யர் கேட்கில் போர வெறுப்பர்; ஒரு பெண் பெண்டாட்டி, ஆணுடையுடுத்து என் மகளைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு போனவித்தனையாகாதே என்றிராமே கடுகக் கொண்டு போகப் பாறும். “ஈர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய” பிறருயர்த்தி கண்டால் பொறுக்க வேண்டாவோ? நான் “உம்மோடே கூடப் போர” என்று புறப்பட்டு நாலடி இட்டால், எனக்கு அத்தால் வரும் ஏற்றம் கண்டு பொறுக்க மாட்டாமையால் உண்டான கோபாஸூயைகளைப் பொகடும். “புத்த சேஷமிவோதகம்” இதுவும் அப்படியாகாதே உண்டான தான். ப்ரணயிகள் கோஷ்டியில் இங்ஙனே காணும் பரிமாற்றம்; ப்ரணயிநிகளுக்கு தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்க வேண்டாவோ? “நய மாம் வீர” என்னை அறியாதாப்போலே உம்மையும் அறிந்திலீராகில், நான் சொல்லக் கேளும். உமக்குகொரு குறைகளுமில்லை காணும்; என்னைக் கொடு போகப் பாறும். “விஸர்ப்த:” தந்தாமை யறியாவிட்டால் ஆப்தர் வாயிலே கேட்டறிய வேணுங்காணும். “பாபம் மயி ந வித்யதே” பொகடும்; இங்ஙனன்றாகில், நீரென்னை இங்கே நிறுத்திப் போனால், நீர் மீண்டு வருந்தனையும் தரித்திருக்கைக்கு வேண்டும் ஹேது எனக்கில்லை காணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தாலிருக்கும்படி.

விளக்கம் - ஆனால் இவள் அவனிடம் உள்ள வெறுப்பு மற்றும் கோபத்தில் இவ்விதம் அவனை நோவுபடுத்த எண்ணுகிறாளோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவன் வருவதில் சற்றே காலதாமதம் ஏற்பட்டது; ஆகவே இவளுக்கு ப்ரணய கோபம் அதிகமானது; அத்தகைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாமல், “இனி இருந்து உயிர் பிழைக்கும் நிலையும் வேண்டாம்” என்று முடியப் பார்க்கிறாள். ப்ரணய கோபத்தில் இவ்விதம் அவனுடன் ஊடல் கொண்டவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (38-2) - ப்ரணயாச்சாபி மாநாச்ச பரிசிக்ஷேப ராகவம் - மிகுந்த காதல், அதன் மூலம் ஏற்பட்ட சேர்க்கையால் இராமன் என்னுடையவன் என்ற அபிமானம் - என்பது காண்க; இராமனுடன் ஏற்பட்ட பல நாள் பழக்கத்தையும், அதன் மூலம் ஏற்பட்ட சேர்க்கையையும் கூறுகிறாள். இராமன் “என்னுடையவன்” என்ற பெருமையாலும் கூட இராமனை நோக்கி உரைத்தாள். நீண்ட நாள் பழகியவன் விட்டுப் போகுதல் என்பது கோபத்தால் ஆகும்; ஒரே பொருள் என்று கூறலாம்படி கலந்து நின்றவன் விட்டுப்பிரிதல் என்பதும் கோபத்தால் ஆகும். ஆகவே சேர்க்கை என்பதும் இங்கு மேலிட்டுக் கூறியதன் காரணம் ஆகிறது; “மேலிட்டுக் கூறுதல்” என்றால், வீரனாக

உள்ள ஒருவனை வீரன் அல்லன் என்பதாக உரைத்தல் ஆகும். இராமனிடம் ஸீதை என்ன கூறினாள்? அயோத்யா காண்டம் (30-3) - கிம் த்வாம் அந்யத வைதேஹு: பிதா மே மிதிலாதிப: ராமஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம் – இராமா! எனது தந்தையாகிய விதேஹு நாட்டின் அரசர், “எனது பெண்ணிற்கு ஆண் உருவத்தில் உள்ள ஒரு பெண்ணை அல்லவோ கணவராக நான் அடைந்தேன்” – என்று எண்ணுவாரோ - என்றாள். “வாரீர்! ஒருவனுக்குக் காப்பாற்ற இயலாமல் ஒருத்தி உண்டா? என் ஒருவனை “இனி நோக்கவேண்டாம்” என்று தீர்மானித்து அல்லவோ நீவிர் கானகம் செல்லப் பார்க்கீறீர். இதனை எனது தந்தை கேள்விப்பட்டால் மிகவும் வெறுப்பார்” என்று இந்த இராமாயண ச்லோகத்திற்கான அவதாரிகையைக் கூறுகிறார். அடுத்து, இந்த ச்லோகத்திற்கான பொருளைக் கூறுகிறார்; “ஒரு பெண்ணானவள் ஆண் உருவம் எடுத்து என் மகளாகிய ஸீதையைக் கைப்பிடித்தான் என்று எண்ணுவதற்கு முன்பாக, நீவிர் விரைந்து என்னையும் கானகத்திற்கு கானகத்திற்கு அழைத்துச் செல்வீராக”, என்கிறாள். ஊடலால் வெறுத்து சில சொற்களைக் கூறியதற்கான ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். அயோத்யா காண்டம் (27-7) – “ஈர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய – வீரரே! பொறாமை மற்றும் கோபம் ஆகியவற்றை கைவிட்டு, குடித்து விட்டு மீதம் வைத்த தண்ணீரைக் கொண்டு செல்வது போன்று என்னையும் அழைத்துச் செல்வீராக. நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லையே - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். ஸீதை இராமனிடம் கூறுகிறாள்: மற்றவர்களுடைய உயர்வைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டாமா? “நானும் உம்முடன் வருவேன்” என்று கூறிப் புறப்பட்டு நாலடி எடுத்து வைத்தால், எனக்கு அதன் மூலம் உண்டாகும் ஏற்றம் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் உமக்கு உண்டாகும் கோபம் மற்றும் பொறாமை ஆகியவற்றைக் கைவிடுவீராக. ச்லோகத்தில் உள்ள “ஈர்ஷ்யை” என்றால் பொறாமை. (புத்த சேஷமிவோதகம்) - குடித்த பின்னர் எஞ்சியுள்ள தண்ணீர் போன்று; பொறாமை மற்றும் கோபம் ஆகியவற்றை, குடித்த பின்னர் மீதம் உள்ள நீர் போன்று தள்ளி வைக்கலாம் அல்லவோ? இராமன் ஸீதையிடம், “உனது உயர்த்தியைக் கண்டால் நான் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஏன் கேட்கிறாய்?” என்பதற்கு ஸீதை, “உம்முடைய காதல் ஸித்தி அடையவேண்டும் என்பதற்காக ஆகும்”, என்கிறாள்; காதலிகள் விஷயத்தில் இப்படி அல்லவோ இருப்பார்கள்? காதலிக்கு ஏற்படுகின்ற உயர்த்தி என்பது தன்னுடையதாகவே அல்லவோ எண்ண வேண்டும்? (நய மாம் வீர) - என்னை நீவிர் அறியாமல்

உள்ளது போன்று உம்மையும் நீவிர் அறியவில்லை என்றால், நான் கூறுவதைக் கேட்பீராக; அதாவது திருவாய்மொழியில் – அகலகில்லேன் இறையும் – என்பதாக உம்மை விட்டு ஒருபோதும் பிரியாத எனது ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் உள்ளது போன்று நீவிர் இருந்தால். உமக்கு எந்தக் குறையும் ஏற்படாது. என்னையும் உம்முடன் அழைத்துச் செல்ல முயல்வீராக. (விஸரப்த:) – உங்களைக் குறித்து நீங்கள் அறியவில்லையென்றால், உமக்கு நன்மையை எண்ணுபவரிடம் கேட்டுப் பார்ப்பீராக. (பாபம் மயி ந வித்யதே) - என்னையும் அழைத்துச் செல்வீராக. அவ்விதம் அழைத்துச் செல்லாமல் இங்கேயே நீவிர் விட்டுச் சென்றால், நீவிர் மீண்டும் இங்கு திரும்பும்வரை உயிர் தாங்கி நிற்பதற்கான காரணம் ஏதும் எனக்கு இல்லை; அதாவது ச்லோகத்தில் “பாபம் மயி ந வித்யதே - என்னிடம் எந்தப் பாபமும் அறியவில்லை” என்கிறாள்; பிரிந்த பின்னர் உயிர் தரித்திருத்தல் என்பது பாபம் காரணமாக மட்டுமே ஏற்படும்; அத்தகைய பாபம் தன்னிடம் இல்லை என்பதால், தான் உயிர் தாங்கி நிற்பதற்கான காரணம் இல்லை என்கிறாள். இவ்விதமாக அல்லவோ ப்ரணய கோபம் மேலோங்கினால் நிலைமை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இன்னமில்வளவேயோ? இவர்தாம் இலக்காகச் சொன்னவையிறையிவை. இவர் வரவிட்ட ஆளின் முன்பேயும் “குசலீயதி காகுத்ஸ்த: கிம்நு ஸாகரமேகலாம் | மஹீம் தஹதி கோபேந யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித:” என்னுமவளிறே. (காகுத்ஸ்த:) பர பரிபவம் பொறாத குடியிலே அன்றே தாம் பிறந்தது; “பிறர்க்கு வந்தவை பரிஹரிக்கு மத்தனையல்லது, தமக்கு வந்தது பரிஹரிக்கலாகாது” என்றிருக்கிறாரோ? (கிம் நு ஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி) “த்ரவ த்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும், கடிந த்ரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்” என்றிருக்கிறாரோ? கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றோ. ஒக்கக் கைப்பிடித்தவளாகிலும் பரிவட்டம் பேணியிருக்கும்படி வைத்தாரிறே; ராஜாக்களுக்கு பூமியும் ஸ்த்ரீ போலேயிறே; ஈசுவரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது இவர் கண் சிவக்குமளவுமாகாதேயென்றும், “தார்மாபதேசாத் த்யஜத்ச்ச ராஜ்யம் மாம் சாப்யரண்யம் நயத: பதாதிம்” என்கிறபடியே பித்ரு வசந பரிபாலநம் பண்ணப் போந்தாரோ? என்னை நலிகைக்காகப் போந்தாரத்தனையிறே என்றும் இப்புடைகளிலே சொன்னவை அநேகமிறே.

விளக்கம் - மேலும் ஒரு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இராமனை முன்னிலைப்படுத்தி ஸீதை கூறிய சொற்கள் இவையாகும். இதனை வ்யாக்யானத்தில், “இவர் வரவிட்ட” என்று தொடங்கி, “என்னும்வளிறே” என்பது முடிய காணலாம். ஸுந்தரகாண்டம் (36-14) – குசலீயதி காகுத்ஸ்த: கிம்நு ஸாகரமேகலாம் | மஹீம் தஹதி கோபேந யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித: - என்று கூறினாள் அல்லவோ? (காகுத்ஸ்த:) – அவமானத்தைப் பொறுக்காத குலத்தில் அல்லவோ அவதரித்தான்? மற்றவர்களுக்கு ஏற்படும் அவமானங்களைப் போக்கும் இவன், தனக்கு ஏற்படும் அவமானங்களைப் போக்கிக் கொள்ள இயலாது என்று உள்ளானோ? (கிம் நு ஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி) - கடலால் சூழப்பட்ட பூமியை ஏன் எரிக்கவில்லை; திரவமாக உள்ள ஸமுத்ரத்திற்கு ஒரு அம்பும், திடமாக உள்ள பூமிக்கு ஒரு அம்பும் வேண்டும் என்று பொறுமையுடன் உள்ளானோ? இது நம்மை பொருட்டுப்படுத்தாமல் உள்ள தனிமையால் அல்லாமல், தனது அம்பானது இரண்டையும் எரிக்காது என்பதால் அல்ல. ஸமுத்ரத்தின் நீரையே நெய்யாக மாற்றி எரிக்கவல்ல அம்பு கொண்டவன் அல்லவோ? ஒன்றாகத் திருக்கரம் பற்றியவள் என்றுள்ளபோதிலும் பரிவட்டம் தனியே சூடி நின்றார் அல்லவோ? அரசர்களுக்குத் தாங்கள் ஆளும் பூமியும் பெண் போன்றே உள்ளாள் அல்லவோ? ஆனால் ஈச்வரர்களாகிய நான்முகன் போன்றவர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தவற்றை இராமன் அழிப்பானோ என்றால், அவர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி உள்ள நிலையானது, இவனுடைய திருக்கண்கள் கோபத்தால் சிவக்காதவரை மட்டுமே ஆகும். மேலும், ஸீதை ஊடல் காரணமாக கோபத்துடன் வெறுத்து உரைத்த வேறு ஒரு ப்ரமாணமும் கூறுகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (36-29) - தார்மாபதேசாத் த்யஜதச்ச ராஜ்யம் மாம் சாப்யரண்யம் நயத: பதாதிம் – தனது தந்தையின் சொற்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பதை வாய்ப்பாகக் கொண்டு தனது ராஜ்யத்தைத் துறந்தவரும், என்னைக் கால்நடையாக கானகம் அழைத்து வந்தவரும் ஆகிய எந்த இராமனுக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர் தனது தந்தையின் சொற்களைக் காப்பதற்காகக் கானகம் சென்றாரோ? அல்ல, என்னைப் பிரிந்து வருத்துவதற்காகவே செல்ல முனைந்தார் - என்றாள். இப்படியாக ஸீதை பலவிதமாகத் தனது ப்ரணய கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

வ்யாக்யானம் – இவளும் “மாசறு சோதி” தொடங்கிப் போர நோவுபட்டு, அது தன்னை “வைகல் பூங்கழி வாய”ளவும் வரப் பாடாற்றி, அவ்வளவிலும் வரக்

காணாமையாலே தூது விட்டு, தூத வாக்கியமத்தலைப் பட்டு மீளுவதற்கு முன்னே பற்றாதபடி பதறி, “இனி அவன்றான் வந்தாலும் ஸம்ச்லேஷமாய் அது விச்லேஷாந்தமாயல்லது இராது; ஆன பின்பு, அவன் வந்து கலந்து பிரிந்த கோள்வாய் பொறுக்க அரிதாயிருக்கும்; அந்தரம் பிரிவாகிற புதுக்கோமுற்றவன் வந்து முதன்மை கொண்டாடுமதில், முகம் பழகின வ்யதையேயமையும்” என்று ஆற்றாமை தோற்றவிருந்தாள். எங்ஙனே யிருந்தாளோ வென்னில்? (ஹிமஹத நளிநீவ நஷ்டசோபா) பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த் துரும்பறக் கலந்து போந்த விவளுக்கு வந்தேறியான பிரிவினே; அத்தாலே அழகழிந்திருந்தாள். (வ்யஸந பரம்பரயா) பிரிவோபாதி கலவியும் வந்து கழியப் பெற்றதில்லை. (அதி பீட்யமாநா) ஆச்ரயத்தினளவல்லாதபடியாயிருக்கை. (ஸஹசராஹி தேவ சக்ரவாகீ) வருமளவும் உணர்ந்து பொறுத்திருக்கமாட்டாதிருக்கை. அவற்றின்படி யங்ஙனேயினே; (ஜநக ஸுதா) “இவை வரும்” என்று வளரப் பெற்றதில்லை. (க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா) கீழ்ச்சொன்ன விவையொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது, சில சொல்லிற்றாமித்தனை. இவளும் அப்படியே, “முகம் பழகினவாற்றாமையோடே யிருந்து முடியவமையும்; இனி, அவன் வரவு நமக்கு வேண்டா” என்றிருக்கிறாள்.

விளக்கம் - ஸீதை இராமனைப் பல நாட்கள் பிரிந்ததால் அவனுடன் ஊடல் கொண்டாள். ஆனால் இந்தப் பராங்குசநாயகியும் அது போன்று நீண்ட நாட்கள் பிரிந்தாளோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; இவளும், “மாசுறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழி தொடக்கமாக துன்பம் அடைந்து, அதனை “வைகல் பூங்கழிவாய்” என்ற திருவாய்மொழி முடியப் பொறுத்துக்கொண்டாள்; அப்போதும் அவன் வரவில்லை; ஆகவே தூது விடுத்தாள்; தூது சென்றவர்களுடைய சொற்களானவை அவனைச் சென்று அடைந்து, அவனிடமிருந்து மறுமொழி வருவதற்கு முன்பாகவே, பொறுமையுடன் இல்லாமல் பதற்றம் அடைந்து, “இனி அவன் வந்தாலும், அவனுடன் சேர்க்கை ஏற்பட்டு, அந்தச் சேர்க்கையானது பிரிவில் முடியும் அல்லாமல் வேறில்லை. ஆகவே அவன் வந்து கலந்து பிரிந்து பின்னர் ஏற்படும் புதுப்புண் என்பது பொறுத்துக் கொள்ள அரியதாகவே இருக்கும். அதன் பின்னர் பிரிவு என்பதான ஒரு புதிய அதிகாரி என்னிடம் வந்து தனது முதன்மையைக் காண்பித்தபடி இருப்பான்; ஆனால் அவனுடைய முகமானது, முன்பு அடைந்த பழக்கப்பட்ட துன்பம் போன்றே காணப்படும்”, என்பதாகத் தனது துன்பம் வெளிப்படும்படியாக இருந்தாள். எப்படி இருந்தாள் என்பதைக்

கூறுகிறார்; இதற்கு ஸுந்தரகாண்டம் (16-30) - ஹிம ஹத நளிநீ இவ நஷ்ட சோபா வ்யஸந பரம்பரயா அதிபீட்யமாநா | ஸஹ சர ரஹிதா இவ சக்ரவாகீ ஜநகஸுதா க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா - (ஹனுமான் தனது மனதில் எண்ணுதல்) பனியால் அழிக்கப்படும் தாமரைக்குளம் போன்று அழகு குறைந்தவளாக, ஒன்றைத் தொடர்ந்து ஒன்று என்பதாக வரும் துக்கங்களால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவளாக, தனது ஜோடியைப் பிரிந்த சக்ரவாகப் பறவை போன்று, ஜனகனின் புத்திரியாகிய இவள், காண்பவர்களுக்குக் கருணையை (இரக்கத்தை) உண்டாக்கும் நிலையை அடைந்துள்ளாள் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ஹிமஹத நளிநீவ நஷ்டசோபா) - பனியால் அழிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக தாமரைக்குளம் நன்றாக இருந்தது போன்று, இவளும் அயோத்தியில் இருந்த பன்னிரண்டு வருடங்கள் எந்தத் தடையும் இன்றி இருந்தன; அதன் பின்னர் இவளைப் பிரிவு வந்து சேர்ந்தது. அதனால் அழகு அழிந்து காணப்பட்டாள். (வ்யஸந பரம்பரயா) - பிரிவைப் போன்று சேர்க்கை என்பது முற்றிலும் ஏற்படவில்லை. (அதி பீட்யமாநா) - இடத்தில் அளவில்லாதபடி உள்ளது. (ஸஹசராஹி தேவ சக்ரவாகீ) - தூது சென்றவர்கள் மீண்டும் வரும் காலம் முடிய பொறுத்திருக்க இயலாமை. அதன் விதம் அப்படிப்பட்டது அல்லவோ? (ஜநக ஸுதா) - “இவை சென்று மீண்டும் வரும்” என்று பொறுக்கவில்லை. (க்ருபணாம் தசாம் ப்ரபந்நா) - இதுவரை கூறப்பட்ட உதாரணங்கள் ஏதும் போதாது; அவை இவளுடைய நிலைக்கு ஒப்பாக மாட்டாது; சில மட்டுமே கூறப்பட்டன. இவளும் ஸீதையைப் போன்று, “நமக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட பிரிவாற்றாமையுடன் நாம் இருப்போம். இனி, அவன் வந்து நம்மைச் சேர்த்துக் கொண்ட பின்னர் பிரிந்து செல்வதால் புதிய பிரிவாற்றாமை ஏற்படும். அதுவும் வேண்டாம். அவன் வருகையும் வேண்டாம்”, என்று உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - இவள்தானிப்படிப் பாரிக்கைக்கு அவன்றான் வாரா நின்றானோ வென்னில்? அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான நன்னிமித்தங்கள் அநேகமுளவாயிருந்தன. (பசுஷீச) பசுஷியானது சிறகை விரித்தது. (சாகா நிலய:) உலர்ந்த கொம்பிலன்றிக்கே, பசுமையுடைத்தான பணையிலேயிருந்தது. வருஷத்தை வலமாக வந்து, தழைத்த பணையிலே நற்றரிக்க இருந்தது. (ப்ரஹ்ருஷ்ட:) அங்குள்ள பலாதிகளை புஜிக்கையா லுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி இருந்தது. (புந:புநச்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ) மேன்மேலென நல்வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. அதுக்கு மேலே, (ஸுஸ்வாகதாம்

வாசமுதீரயாந:) இவ்வளவல்லகிடாய் அத்தலைபட்டது என்று சொல்லுமாபோலே இருந்தது. (புந: புநச்சோதயதீவ) வரவு நிச்சிதமான பின்பு, குளித்தலொப்பித்தல் செய்யாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலே யிருந்தது. (ஹ்ருஷ்ட:) வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடு தோற்ற உடம்பு மயிர் எறிந்திருந்தது. (ததாகதாம்) “ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாசஞ்ச” என்று கொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே யுள்ளபடியெல்லாம் தோற்றக் கடவதாகப் பெற்றுடையனான ருஷிக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருக்கிறபடி. (தாம்) தர்மிக்கு மேற்பட அவ்வருகொன் றின்றிக்கே யிருக்கை. (வ்யதிதாம்) கீழ்ச் சொன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸநமுள்ளது மேலேயென்று தோற்றும்படியாய் இருந்தாள்; (ஸமாத்வாதசதத்ராஹம்) என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்து பிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றுந்தோற்றாதே து:கத்தையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியா யிருந்தாள். (அநிந்திதாம்) அத்தலையைப் பிரிந்தா லிருக்கக் கடவபடியே யிருந்தாள். இப்படி யிராதவன்று நிந்திதையேயாகாதே. (வ்யபேத ஹர்ஷாம்) “ஹர்ஷம் குடி புகுந்து போயிற்று” என்று தெரியாதா யிருக்கை. (பரிதீந மாநஸாம்) ஹர்ஷம் வந்தாலும் ஆச்ரயமுமின்றிக்கேயிருக்கை. (சுபாம்) மண் தின்று வந்த நகடு போலன்றிறே குணாதிக விஷயத்தைப் பிரிந்தால் இருக்கும்படி; கடலேறி வடிந்தாற்போலே யிருக்கிற அவ்விருப்பு தனக்கே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. (நிமித்தாநி சுபாநி பேஜிரே) நிமித்தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மை சொல்லி, தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. (நரம் ஸ்ரீயா ஜுஷ்டமிவோபஜீவிந:) ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மிக்குக் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெற்றன; என்போலவென்னில்? அர்த்திகளா யிருப்பார் உதாரர் பக்கலிலே சென்று தந்தாம் ப்ரயோஜநம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித்தங்களின் அளவு.

விளக்கம் - இவள் இவ்விதம் அவனை விரும்பிய படி உள்ளபோது அவன் வராமல் உள்ளானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவன் வருவதற்கான நல்ல சகுனங்கள் பலவும் புலப்பட்டன. இதற்கு ஸுந்தரகாண்டம் (27-51) - பக்ஷீ ச சாகா நிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட: புந: புந: ச உத்தம ஸாந்த்வவாதீ | ஸுஸ்வாகதாம் வாசம் உதீரயாந: புந: புந: சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட: - (த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளிடம் கூறுதல்) மேலும் இந்த மரத்தின் மீது அமர்ந்துள்ள ஒரு பறவையும், மிகுந்த உற்சாகத்துடன், அடிக்கடி மதுரமான நற்சொற்களைக் கூறியபடி, சிறந்த விருந்தினர் ஒருவருடைய வரவை அறிவிப்பது போன்று, முன்னும் பின்னும் கூவியபடி உதவி செய்கிறது -

என்ற ச்லோகத்தை விளக்குகிறார்; (பசுஷீச) - பறவையானது தனது சிறகுகளை விரித்தது. (சாகா நிலய:) - உலர்ந்த கிளையில் அல்லாமல், பசுமை நிறைந்த கிளையில் இருந்தது. மரத்தை வலம் வந்து நன்கு தழைத்த கிளை எங்கு இருந்ததோ அங்கு வந்து நன்றாக அமர்ந்தது. பறவைகள் இரையை எடுத்தால் நல்ல சகுனம் என்பதைக் கூறுகிறார்; (ப்ரஹ்ருஷ்ட:) - அங்கிருந்த பழங்கள் போன்றவற்றை உண்பதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி தனது வடிவத்தில் தோன்றியபடி இருந்தது. (புந:புநச்சோத்தமஸாந்த்வவாதீ) - “இராமன் விரைந்து வருகிறான்” என்பது போன்ற மேன்மேலும் நல்ல சொற்களைக் கூறத் தொடங்கிற்று. (ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாந:) - அதற்கு மேல், இந்த அளவு மட்டும் அல்ல என்பதை கூறும்படி இருந்தது. (புந: புநச்சோதயதீவ) - இராமனுடைய வருகை நிச்சயம் என்பதால் நீராடுதல், ஒப்பனை செய்து கொள்ளுதல் போன்றவற்றை ஸீதை ஏன் இன்னமும் செய்து கொள்ளவில்லை என்று கூறுவது போன்று இருந்தது. (ஹ்ருஷ்ட:) - இராமன் வந்தவுடன் ஸீதையிடம் ஏற்படக்கூடிய மகிழ்ச்சியை எண்ணி மயிர்க்கூச்சல் எடுத்தபடி நின்றுது. அடுத்து, ஸுந்தரகாண்டம் (29-1) - ததாகதாம் தாம் வ்யதிதாம் அநிந்திதாம் வ்யபேத ஹர்ஷாம் பரிதீந மாநஸாம் | சுபாம் நிமித்தாநி சுபாநி பேஜிரே நரம் ச்ரியா ஜுஷ்டம் இவ உபஜீவிந: - இப்படியாகத் துக்கம் அடைந்தவரும், மனதில் துன்பங்கள் அதிகமாக நிறைந்தவரும், யாரும் நிந்தித்து உரைக்க இயலாதவரும், அனைத்து மங்களங்களும் பொருந்தியவரும் ஆகிய சீதையை, செல்வம் நிறைந்த ஒருவனை அனைவரும் அண்டுவது போன்று, நல்ல சகுனங்கள் வந்து சேர்ந்தன - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (தத் ஆகதாம்) - வாக்கால் விவரிக்க முடியாத நிலையை அடைந்தாள் - என்பது காண்க. அதாவது பாலகாண்டம் (2-23) - ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாசஞ்ச - மறைமுகமான செயல்கள் மற்றும் வெளிப்படையாக செயல்கள் - என்பதாக, நான்முகனுடைய கடாசஷம் காரணமாக உள்ளது உள்ளபடி அனைத்தையும் காணக்கூடிய வால்மீகி முனிவராலும் சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாதபடி இவளுடைய மகிழ்ச்சி இருந்தது. (தாம்) - தர்மிக்கு மிஞ்சி எந்த ஸ்வரூபமும் இருப்பதில்லை. (வ்யதிதாம்) - இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தும் இயல்பாகவே உள்ளது போன்று இவளுடைய துன்பம் உள்ளது. ஸுந்தரகாண்டம் (33-17) - ஸமாத்வாதசதத்ராஹம் - என்பதாக, பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கலந்து பிரிந்த இவளுக்கு, அத்தகைய சேர்த்தி என்பது வெளிப்படாமல், துக்கத்தைக் கொண்டு மட்டுமே அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி இருந்தாள். (அநிந்திதாம்) - மனதிற்குப் பிடித்த கணவனைப் பிரிந்தால் எவ்விதம் ஒருவள் இருப்பாளோ அது போன்று இருந்தாள். இப்படி இல்லாதவள்

நிந்திக்கத்தக்கவள் ஆவாள். (வ்யபேத ஹர்ஷாம்) - “மகிழ்ச்சியானது இவளிடம் குடி கொண்டிருந்து, பின்னர் மறைந்தது” என்று புலப்படாதபடி இருந்தால். (பரிதீந மாநஸாம்) - மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலும், அது தங்குவதற்கு ஏற்ற இடம் இன்றி உள்ள நிலை. (சுபாம்) - இவளிடம் அழகு உள்ளதோ என்றால், மண் தின்று வந்த “பசலை நிறம், சோபை, வ்யாதி” போன்று அல்லாமல், குணங்கள் நிறைந்த விஷயத்தைப் பிரிந்தால் உள்ள தோற்றம் கொண்டபடி உள்ளவள். கடல், மேலே ஏறி வடிந்தது போன்று உள்ள இவளுடைய தோற்றத்திற்கு ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி உள்ளது. (நிமித்தாநி சுபாநி பேஜிரே) - நல்ல சகுனங்கள் இவளுக்கு ஏற்ற நன்மையை உணர்த்தி, அதன் விளைவாக தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றன. (நரம் ஸ்ரீயா ஜுஷ்டமிவோபஜீவிந:) - மஹாலக்ஷ்மியான ஸீதைக்கு உதவியதன் மூலம் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்தன. எது போன்று? பொருளை வேண்டுகவர்கள், பொருள்களைத் தாராளமாகத் தானம் அளிக்கும் வள்ளல்களிடம் சென்று தங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறப்பெற்றது போன்று ஆயின. இப்படியாக நல்ல சகுனங்களுடைய அளவு காணப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இனி, அவளளவு பார்த்தால், (ஆர்த்தோவா யதி வா த்ருப்த:) ஆர்த்தனாய் சரணம் புகவுமாம்; அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேவகர் நம்மை ஆசேஷித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப்பானென்? ஆர்த்தனுக்கன்றோ பலப்ராப்தி உள்ளது? மற்றையவனுக்கு உண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ரஸித்தமன்றிறே யென்னில்? இச்ச்லோகத்தால், சரணாகத லக்ஷணம் சொல்லுகிறதல்ல; சரண்ய லக்ஷணம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இதுவரை இவளுக்கு ஏற்பட்ட சகுனங்கள் முலம், இவள் சமாதானம் அடைந்தது கூறப்பட்டது. இனி அவன் விஷயமாகவும் சமாதானம் அடைந்தாள். இதற்கு யுத்தகாண்டம் (18-27) - ஆர்த்தோ யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம் சரணாகத: அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா - ஒரு விரோதி துன்பத்தில் இருந்தாலும், அகந்தை கொண்டவனாக இருந்தாலும், அவன் தனது விரோதியிடம் அடைக்கலம் புகுந்தால், தர்மம் தவறாத ஒருவன், தனதுஉயிரைக் கொடுத்தாவது அவனைக் காக்கவேண்டும் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ஆர்த்தோவா யதி வா த்ருப்த:) - துன்பத்தில் ஆழ்ந்த ஒருவன் சரணம் புகுதல்.

அல்லது, வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். அல்லது செருக்கால் வந்தவன் என்றாலும் ஏற்கலாம் என்று கருத்து. அதாவது, நாம் பகவானுடைய திருநாமங்களைக் கூறினால், அரச சேவகர்கள் நம்மை ஆசேஷித்து பரிகாசம் செய்து, செருக்கு கொண்டு உரைப்பது போன்று உரைத்தல் எனலாம். ஆனால் “த்ருப்தன்” என்பவன், ஸம்ஸார தோஷத்தைக் குறித்து அறிந்தவனாகவும், பகவத் மேன்மை குறித்த ஞானம் கொண்டவனாகவும், ஒரு சிறந்த குரு மூலமாக “ஈச்வரனே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் உள்ளான்” என்று தெளிந்தவனாகவும், அடுத்து வரக் கூடிய பிறவி குறித்துப் பொறுக்க இயலாதவனாகவும், இந்தப் பிறவி கழியும் காலம் முடிய பொறுமையுடன் உள்ளவனாகவும் இருப்பவன் ஆவான்; இப்படி உள்ளபோது அவனை “சேவகர்கள் பரிகாசம் செய்து உரைப்பது போன்று உரைக்கிறான்” என்று கூறுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; சரணம் புகப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையைக் கூறும் இடமாக உள்ளதால், இப்படி “நஹிநிந்தா ந்யாயம்” மூலம் உரைக்கிறார் என்று கருத்து. ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் ஆகிய இருவருக்கும் ப்ரபத்தியானது ஒன்றாக இல்லை என்னும்போது, “ரஷிதவ்ய: - ரஷிக்கத்தக்கவர்கள்” என்று இருவருக்கும் பலன் ஒன்றாக உள்ளது என்று ஆகிறது; இப்படி உள்ளபோது, இங்கு பேதப்படுத்தி உரைப்பது சரியா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆர்த்தியுடன் உள்ளவனுக்கு அல்லவோ பலன் கிட்டுகிறது; த்ருப்தனுக்கு அவ்விதம் உண்டாகும் என்று கூறப்படுவது ப்ரஸித்தமான ஒரு கருத்து அல்ல அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்த இராமாயண ச்லோகமானது, சரணாகதியின் இலக்கணத்தைக் கூறவில்லை; மாறாக சரணம் புகத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய அடையாளத்தை கூறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - இவனுடைய ஆர்த்திதானுமுபாயத்தில் அந்வயியாதிநே; ஆனபின்பு அவனோடிவனோடு வாசியில்லை. “தன் தசையறிந்து, ‘நமக்கொரு கைம்முதலில்லையா யிருந்தது’ என்று தன் குறையை அறிவிக்கவும் மாட்டாதபடியாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, இவனுக்கு நாமே யாகாதேயுளோம்” என்று திருவுள்ளம் இவன் பக்கலூன்றியிருக்கும். (பரேஷாம் சரணாகத: அரி:) சத்ருக்களில் வைத்துக் கொண்டு சரணாகதனான சத்ருவாயிற்றிவன். அதென் என்னில், “சரணம்” என்கிற உக்தியைச் சொல்லுகையாலே சரணாகதன் என்னவுமாய், அகவாயில் இல்லாமையாலே சத்ருவென்னவுமாய் யிருக்கை.

விளக்கம் - இங்கு சரணம் புகத்தக்க ஸர்வேச்வரனுடைய லக்ஷணமே கூறப்பட்டது என்பதால், ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் என இருவரையும் ஒன்றாகக் கூறலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆர்த்தனுடைய துன்பமானது, சரணாகதி உபாயத்தில் சேராது; ஆகவே அவனுடைய உபாயம் மற்றும் இவனுடைய உபாயம் ஆகிய இரண்டையும் ஒப்பு நோக்கினால், இருவருக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லை. அடுத்து, ஆர்த்தனைக் காட்டிலும் த்ருப்தனுக்கு உள்ள உயர்த்தியைக் கூறுகிறார்; “த்ருப்தன் தனது நிலையை நன்கு அறிந்து, ‘நமக்கு ஒரு கைம்முதல் இல்லை’ என்று தனது குறையை அறிவிக்க இயலாதபடி உள்ளான்; ஆகவே இவனுக்கு நாம் மட்டுமே அல்லவோ உள்ளோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தை அவனிடம் ஊன்றியிருப்பான். (பரேஷாம் சரணாகத: அரி:) - விரோதிகளில் ஒருவனாக உள்ளபோதிலும், சரணம் என்று வந்து புகுந்த த்ருப்தனாகிய விபீஷணன். எப்படி இது பொருந்தும்; சரணாகதி என்று அடையும் தன்மையும், பகைமைத் தன்மையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; “சரணம்” என்ற சொல்லை உரைப்பதால், “சரணம் புகுந்தவன்” என்கிறான்; மேலும் உள்ளத்தில் பகைமை இல்லை என்பதால், “சத்ரு - பகைவன்” அல்லாதவன் ஆகிறான்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு அநுதாபமில்லாமையாலும், இப்போது “சரணம்” என்கிற சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும், இரண்டும் சொல்லலாயிருக்கை. “கொன்றேன் அன்றே வந்தடைந்தேன்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - இதுவரை உலகியல் ரீதியாக உள்ள கருத்தை அருளிச்செய்தார். இனி சாஸ்த்ரத்தின் அடிப்படையில் அருளிச்செய்கிறார். அல்லது, முன்பு செய்த செயல்களுக்கு அநுதாபம் இல்லை என்பதாலும், இப்போது “சரணம்” என்ற சொல்லைக் கூறுவதாலும், இரண்டும் கூறலாம்படி உள்ளது. அல்லது மூன்றாவதாக ஒரு கருத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; பெரியதிருமொழி (1-9-3) – கொன்றேன் அன்றே வந்தடைந்தேன் - என்பது போன்று ஆகும்; அதாவது “பரேஷாம் அரிஸ்ஸந் சரணாகத:” என்று சேர்த்துக் கொண்டு பொருள் கூறுகிறார்; மற்றவர்களுக்குப் பகைவனாக உள்ளபோதிலும், ப்ராயச்சித்தம் ஏதும் செய்யாமல்,

சரணம் என்று புகுந்தான். “உதிரம் நிறைந்த கைகளையும் கூடக் கழுவாமல் உடனே வந்து சரணம் அடைந்தேன்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய) ப்ராணங்களை யொருதலையாக விட்டு. “சராணாந்பி” என்னவேண்டாவோவென்னில், அவன் சொன்ன சொலவுக்கு இதொன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. (ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா) சிக்ஷிதமநாவாய் இருக்குமவனால் இத்தனையும் செய்யப்படும். அறிவுடையார்க் கித்தனையும் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாது. இதிறேயவன்படி.

விளக்கம் - (ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய) - ப்ராணன்களை விட்டு. “ப்ராணாந் அபி - உயிரையும் கொடுத்து” என்று இருக்கவேண்டாமா என்று கேட்கலாம்; இதற்குச் சமாதானம், விபீஷணனைக் காட்டிலும் ப்ராணன்கள் உயர்ந்தவையோ என்று சந்தேகம் கொண்டு, இவன் கூறிய “சரணம்” என்று சொல்லிற்கு ப்ராணன்கள் ஒப்பில்லை என்பதால் இவ்விதம் கூறுகிறார். (ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா) - விபீஷணன் திருந்திய மனம் கொண்டவன் என்பதால் இத்தனையும் அவன் விஷயத்தில் செய்யப்படும். சரணம் புகவேண்டும் என்ற ஞானம் அடைந்தவர்களுக்கு இவை அனைத்தும் செய்யப்பட்டால் அல்லாமல் நிற்க இயலாது. இது அல்லவோ இராமனுடைய குணம் ஆகிறது?

வ்யாக்யானம் - “இப்படி, களித்து ‘சரணம்’ என்றாலும் பொறுக்கமாட்டாதவன், “மாசறு சோதி”யே தொடங்கிப் போரமிறுக்குப்பட்டு நாலு ப்ரயோகம் அடுத்து சரணம் புக்கு, அவ்வளவிலும் முகங்காட்டாதொழியச் செய்தேயும் தூது விட்டு, “இப்படி இம்மிறுக்குக்களெல்லாம் பட்டது நம்மை யுத்தேசித்திறே’ என்றிருக்கும்” என்றிருக்கையாலும், இவ்வளவும் வர இவள்தான் முடியாதே கிடக்கையாலும், அவன் ஸ்வபாவத்தை விச்வஸித்திருக்கையினாலும், அவன் வரவுக்கு த்யோதகமான ஸந்நிமித்தங்கள் அநேகங்களுண்டாகையினாலும், இதெல்லாங் கிடக்க “நம்முடைய பாக்ய ஹாநிதான் அவனை நம் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தும்” என்றிருக்கையினாலும், “பிரிவு அநிஷ்டமான தசையிலே போகவல்ல நிர்லஜ்ஜன், வரவு அநிஷ்டமான தசையிலே முன்னே வந்து நிற்கவும் வல்லன்” என்றிருக்கையினாலும், “இன்னமுமொருகால் கலந்து பிரிந்து நம்மை முடிக்க வேணும்” என்றிருக்கையினாலும், “வரவு தப்பாது” என்று அவன் வரவை நிச்சயித்து;

விளக்கம் - இப்படியாக த்ருப்தனாக நின்று “சரணம்” என்று கூறும்வரையிலும் கூடப் பொறுக்க இயலாதவன், “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழி தொடக்கமாக மிகவும் துன்பம் அடைந்து, நான்கு முறைகள் அடுத்தடுத்த திருவாய்மொழிகளில் சரணம் புகுந்தாலும், அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. ஆயினும் இவள் ஏன் தூதுவிட்டாள் என்றால், “இவ்விதம் இவள் இத்தனை பிரிவற்றாமைகளை அனுபவித்தது என்பது நம்மை எண்ணி அல்லவோ?”, என்று அவன் எண்ணக்கூடும் என்பதால் ஆகும். மேலும் இந்த அளவிற்கு உள்ளபோது இவள், அதாவது ஸீதை, முடிந்து விடாமல் உள்ளதாலும், இராமனுடைய இயல்பின் மீது விச்வாஸம் கொண்டபடி இருந்ததாலும், அவன் வருகைக்கான நற்சகுனங்கள் பலவும் புலப்பட்டதாலும், இவை அனைத்தைக் காட்டிலும் ஸீதை தனது மனதில் “நம்முடைய பாக்கியத்தில் உள்ள குறையானது போக்கும்விதமாக, அவனை அவையே கொண்டு வந்து நிறுத்தும்” என்று உள்ளதாலும், “பிரிவு என்பது விருப்பம் கொள்ளப்படாத நிலையில் பிரிந்து செல்ல முடிவு செய்த நாணம் அற்றவன், வரவானது விருப்பம் இல்லாத நிலையில் முன்பாகவே வந்து நிற்கக்கூடும்” என்று பொறுமையுடன் உள்ளதாலும், “மீண்டும் ஒருமுறை கலந்து பிரிந்து நம்மை முடித்து விட வேண்டும்” என்று அவன் உள்ளதாலும், “அவன் வருகை தவறாது” என்று நிச்சயம் செய்திருந்தாள்; இதனைப் பராங்குச நாயகிக்கும் பொருந்தவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 113)

61. ஐந்திவா அஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாத யசஸாம்
சுசீநாம் யுக்தாநாம் குண புருஷ தத்த்வ ஸ்திதி விதாம்
நிஸர்க்காத ஏவ த்வத் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம்
அத: அத: பாபாத்மா சரணத! நிமஜ்ஜாமி தமஸி

பொருள் – சரணம் புகத்தக்கவனே! இந்த உலகில் மிகுந்த புகழ் கொண்டவர்களும், தூய்மையானவர்களும், உன்னுடன் சேர விரும்புவவர்களும், குணங்கள் மற்றும் புருஷன் குறித்த இயல்புகளை அறிந்தவர்களும், இயல்பாகவே உனது தாமரை போன்ற திருவடிகள் மீது தங்களுடைய மனதைச் செலுத்தியபடி உள்ளவர்களும் ஆகியவர்களுடைய பெரிய குலத்தில் நான் பிறந்தபோதிலும், பாபம் என்பதே வடிவம் எடுத்தவனாக நான் உள்ளேன். ஆகவே இந்த உலகில் நான் மேன்மேலும் கீழே சென்றபடி உள்ளேன்.

அவதாரிகை – “நீர் மஹா வம்ச ப்ரஸூதரல்லீரோ? நிராலம்பரைப்போலே இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்?” என்ன, “இவ்வம்சத்தில் பிறந்தேனேயாகிலும், பாபப்ரகர னாகையாலே ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தாநின்றேன்; எடுத்தருளவேண்டும்” என்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “நீவிர் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர் அல்லவோ? ஏதும் இல்லாதவர்கள் போன்று இவ்விதம் கூறுவது ஏன்?” என்றான்.

இதற்கு இவர், “நான் இத்தகைய குலத்தில் பிறந்தவன் என்றாலும், பாபம் செய்வதில் மட்டுமே நாட்டம் கொண்டவனாக உள்ளதால், ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தியபடி உள்ளேன். என்னை மேலே உயர்த்தவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மஹதி வம்சே அஹம் ஐநித்வா) வம்சத்துக்கு மஹத்தையாவது, மஹாத்மாக்கள் வந்து ஜனிக்கை. “ஏதத்தி துர்லபதரம் லோகே ஜந்ம யதீத்ருசம்” என்னும் வம்த்திலே பிறந்து வைத்து அநர்த்தப்படாநின்றேனென்கை. (ஜகதி க்யாத யசஸாம்) சதுஸ்ஸாகர பர்யந்தமான பூமியெல்லாம் ப்ரஸித்தமான புகழையுடையவர்கள். “திகழும் தன் திருவருள் செய்துலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித் தந்து” என்கிறபடியே பகவத் விஷயீகாரத்தால் வந்த புகழ். (சுசீநாம்) பகவத் வ்யதிரித்த விஷயங்களில் போக்யதா கந்த ரஹிதராயிருக்கை. ஆந்தரபாஹ்யமான உபய சுசியைச் சொல்லவுமாம். இவ்வம்சத்திலே பிறந்து அசுபாஸ்பதமென்னக் கடவீரோ?

விளக்கம் - (மஹதி வம்சே அஹம் ஐநித்வா) - ஒரு குலத்தின் மேன்மையானது, அந்தக் குலத்தில் மஹாத்மாக்கள் வந்து பிறப்பதால் ஏற்படுவதாகும். கீதையில் (6-42) - ஏதத்தி துர்லபதரம் லோகே ஜந்ம யதீத்ருசம் - யோகிகளுடைய குலத்தில் பிறக்கிறான். இத்தகைய பிறப்பு அரியது அல்லவோ- என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள குலத்தில் நான் பிறந்தபோதிலும், இத்தகைய தாழ்வுகளுக்கு இலக்காக உள்ளேன். (ஜகதி க்யாத யசஸாம்) - நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்லையாகக் கொண்ட இந்தப் பூமி முழுவதும் ப்ரஸித்தமான புகழ் கொண்டவர்கள்திருவாய்மொழி (8-7-5) - திகழும் தன் திருவருள் செய்துலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித் தந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாட்டுடன் உள்ளதால் வந்த புகழ். (சுசீநாம்) - பகவானைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற விஷயங்களின் மீது “இனிமை உள்ளது” என்ற சிந்தனையும் கூடச் செய்யாமல் உள்ளவர்கள். அல்லது உட்புறத்தாய்மை மற்றும் வெளித்தாய்மை ஆகிய இரண்டையும் கூறுவதாகவும் உரைக்கலாம். இத்தகைய குலத்தில் பிறந்து, அசுபத்தின் இடமாக உள்ளதாகக் கூறுவீரோ?

வ்யாக்யானம் - (யுக்தாநாம்) “க்ருத க்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே” என்கிறபடியே நித்ய யோகத்தில் ஆகாங்க்ஷமாணராயிருக்குமவர்கள். “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும்” என்று இருக்கை. இளையபெருமாளைப்போலே தேவரோடேயல்லது செல்லாதவர்களென்னுதல். “இப்படிப்பட்ட வம்சத்திலே பிறந்து ‘இச்சை போராது’ என்னக் கடவீரோ?” என்ன; (குண புருஷ தத்தவ ஸ்திதி விதாம்) சித்சிதீச்வரர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸம்பந்தங்களை அறியுமவர்கள். “குணம்” என்று குணாச்ரயமான ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்திதியாவது, ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகள்.

விளக்கம் - (யுக்தாநாம்) - இதிஹாஸ சமுச்சயத்தில் (7-38) - க்ருத க்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே - செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவன் மரணத்தை விருந்தாளி போன்று எதிர்பார்த்தபடி உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்து இருப்பதில் எதிர்பார்ப்பு கொண்டபடி உள்ளவர்கள். திருவாய்மொழி (9-3-7) – மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும் - என்பது போன்று உள்ளனர். லக்ஷ்மணனைப் போன்று, உன்னை விட்டு ஒருபோதும் அகலாமல் இருத்தல். ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “இப்படிப்பட்ட குலத்தில் பிறந்துள்ளபோதிலும் நம் மீது கொண்ட இச்சை போதாது என்று கூறுவீரோ?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (குண புருஷ தத்தவ ஸ்திதி விதாம்) - சித், அசித், ஈச்வரன் ஆகிய மூன்று தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபம், இயல்பு மற்றும் ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை அறிந்தவர்கள். “குணம்” என்பதன் மூலம், மூன்று குணங்களுடைய இருப்பிடமான ப்ரக்ருதி கூறப்பட்டது. ஸ்திதி அல்லது இருப்பு என்பது ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்பு ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நிஸர்க்காத் ஏவ இத்யாதி) வத்ஸமானது ஜனித்தபோதே தாய் முலையிலே வைக்குமாபோலே த்வச்சரணாரவிந்தங்களிலே ஏகாந்தமான மனஸ்ஸை ஜன்ம ப்ரப்ருதியாக உடையவர்கள். கீழ்ச் சொன்ன சுசியோகாதிகள் நைஸர்க்கிகமென்கை. (பாபாத்மா) பாபந்தான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே இருக்குமவன். ஜ்ஞாநாநந்தமொழிய, பாபமே நிரூபகமாயிருக்கை. (சரணத) இவ்வளவிலும் உன் பக்கல் அவகாசமுண்டாம்படி “ஆள் பார்த்து உழி தரும்” தேவரீரே. (தமஸி அத: அத: நிமஜ்ஜாமி) ப்ரக்ருதியிலே, தேவர் எடுக்க நினைத்தாலும் கைக்கொட்டாதபடி ஆழநின்றேன். “பன்மாமாயப் பல் பிறவியில்

படிகின்ற யான்” என்கிறபடியே இன்னம் தரை கண்டிலேன் என்கிறார். இத்தால் ஸாந்தாநிகர் தேவர் பக்கல் அவகாஹித்த அளவும் நான் ப்ரக்ருதியிலே உள் புக்கேனென்கை. ஜனித்த வம்சமிது; தேவர் சரண்யர்; நான் படுகிற பாடு இதுவிநே. அஸமஞ்ஜனைப்போலே வம்ச ப்ரபாவமும் ஜீவியாதே தேவருடைய நீர்மையும் ஜீவியாதேயிருக்கிறபடியிநே என்னுடைய பாபப்ராசர்யம் என்கிறார்.

விளக்கம் - (நிஸர்க்காத் ஏவ இத்யாதி) - குழந்தையானது தான் பிறந்த உடனேயே தனது தாயின் ஸ்தனங்களில் வாயை வைப்பது போன்று, உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளில் எப்போதும் தங்களை மனதை ஒருப்பட வைத்தவர்கள். இதுவரை கூறப்பட்ட பரிசுத்தம், சேர்ந்திருத்தல் ஆகியவை உள்ளார்ந்த தன்மைகள் ஆகும். (பாபாத்மா) - பாபம் என்பதே வடிவு எடுத்தது போன்று உள்ளேன். ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் கொண்டு அடையாளம் காண்பிக்கத் தகுந்தபடி இருக்கவேண்டியவன், பாபம் மூலம் அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ளேன். (சரணத) - இந்த நிலையிலும் உன்னிடம் ஈடுபாடு ஏற்படும்படியாக, நான்முகன் திருவந்தாதி (60) – ஆள் பார்த்து உழி தரும் - என்பதாக உள்ளவனே! (தமஸி அத: அத: நிமஜ்ஜாமி) - இந்த உலகில் உள்ள என்னை நீ எடுக்க இயன்றாலும் இயலாதபடி ஆழத்தில் உள்ளேன். திருவாய்மொழி (3-2-2) - பன்மாமாயப் பல் பிறவியில் படிகின்ற யான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இதுவரை அந்த ஆழத்தின் தரையை நான் தொடவில்லை. இதன் மூலம், உன்னிடம் ஆழ்ந்துள்ளது போன்று, நான் ப்ரக்ருதியில் ஆழ்ந்துள்ளேன் என்கிறார். நான் பிறந்த குலம் இது, நீ சரணம் புகத்தக்கவன், ஆயினும் நான் அடையும் துன்பம் இதுவே ஆகிறது. ஏதும் அறியாதவன் போன்று, குலத்தின் மேன்மையும், உனது நீர்மையும் எடுபடாமல் போகும்விதமாகவும், எனது பாபத்தைக் குறித்த ஈடுபாடு உள்ளது என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்